

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: [REDACTED], státní příslušnost Ukrajina
bytem [REDACTED]
zastoupena advokátem Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem
sídlem Baranova 1026/33, Praha 3

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29.8.2019, č.j. MV-98900-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- 1 Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“, kterým je

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

obecně označován i správní orgán 1. stupně, nemá-li rozlišení význam pro kontext odůvodnění) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán 1. stupně“) ze dne 6. 6. 2019, č.j. OAM-578-20/ZR-2018, jímž byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodu naplnění podmínek ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a jímž byla podle ust. § 77 odst. 3 stejného zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Správní orgány v řízení dospěly k závěru, že žalobkyni není možné považovat za trestně zachovalou, neboť byla odsouzena soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výši šesti let a šesti měsíců, tj. v délce přesahující tři roky.

- 2 Žalobkyně v podané žalobě nejprve popsala průběh správního řízení a shrnula závěry napadeného rozhodnutí, a poté vznesla tři okruhy žalobních námitek, kdy namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobenou chybným právním názorem, nedostatečně zjištěným skutkovým stavem a nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí.
- 3 Podle žalobkyně nesprávné právní posouzení spočívá v tom, že napadené rozhodnutí je v rozporu s judikaturou správních soudů i Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví povinnost zabývat se přiměřeností dopadů negativního rozhodnutí, i když to zákon přímo nestanoví, žalovaný tuto judikaturu ve svém rozhodnutí ignoroval a nereagoval na judikaturu namítanou žalobkyní v odvolání. Závěr žalovaného ohledně neexistující povinnosti posuzovat přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí je nesprávný; žalovaný byl povinen hodnotit dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně neboť to vyplývá i z přímo aplikovatelného čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
- 4 Podle žalobkyně žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ve vztahu ke kritériím, které jsou i dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva zásadní pro posouzení proporcionality zásahu do soukromého a rodinného života, tj. zejména skutečnosti týkající se žalobkynina zdravotního stavu, její současné rodinné situace, rozsahu, v jakém by byl její rodinný život narušen (ztráta zaměstnání, zdravotního pojištění, přístupu ke všem právům spojeným se statusem trvalého pobytu), rozsahu vazeb na zemi původu.
- 5 Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nevypořádání se s namítanou judikaturou, která stanoví povinnost zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 8 As 68/2012-39 ze dne 6. 8. 2013, 5 Azs 46/2016 ze dne 31. 5. 2018, 6 Azs 201/2016 ze dne 10. 5. 2018) ani judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (např. rozsudek Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku ze dne 31. 1. 2006 nebo rozsudek velkého senátu ve věci Úner proti Nizozemsku ze dne 18. 10. 2006). Žalovaný se proti namítané judikatuře ani nijak nevymezil. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobkyně shledává i v absenci individualizované úvahy o přiměřenosti ve

vztahu k žalobkyni, když se nezabývalo žalobkyninou rodinou, délkou jejího dosavadního pobytu a věkem, v němž jsem do České republiky přišla, existencí či neexistencí vazeb k zemi původu, praktickými možnostmi opětovného přicestování do České republiky, ekonomickými vazbami v České republice, zdravotním stavem žalobkyně aj. Podle žalobkyně se žalovaný dále nevypořádal s řadou argumentačních nelogičností i vyslovených rozporů, i s řadou problematičností formálních, ba i jazykových, jimiž trpí prvoinstanční rozhodnutí. Tvrzení žalovaného, že zrušením trvalého pobytu nedojde k porušení práva žalobkyně na rodinný život, neboť má možnost k realizaci rodinného života využít standardních institutů zákona o pobytu cizinců a neboť jí nebyl uložen zákaz pobytu, považuje žalobkyně za zcela nedostatečně odůvodněné.

- 6 Následně žalobkyně upřesnila vznesené okruhy žalobních námitek, přičemž tyto se v textu žaloby vzájemně prolínají.
- 7 Uvedla, že žalovaný nesprávně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se týkala důvodu dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, o zrušení trvalého pobytu v případě, že cizinec pobýval mimo EU po dobu delší než 12 měsíců. Závěry o tom, že není nutné posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí dovozené v těchto rozsudcích, však nelze na případ žalobkyně aplikovat jednak proto, že se jedná o jiný důvod pro zrušení pobytu (nepřítomnost na území), a jednak i proto, že tato judikatura byla následně vyvrácena aktuálnějšími rozsudky Nejvyššího správního soudu (č.j. 5 Azs 46/2016-53 ze dne 31. 5. 2018 a č.j. 6 Azs 201/2016 ze dne 10. 5. 2018). V těch Nejvyšší správní soud uvedl, že namítne-li cizinec v řízení o zrušení trvalého pobytu, které a priori nepřipouští posuzování dopadů nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti. Navíc ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v sobě obsahuje určitý korektiv, který nahrazuje zkoumání přiměřenosti dle ust. § 174a zákona, a to institut vážných důvodů, které mohou aplikaci tohoto důvodu pro zrušení odvrátit. Žádný takový korektiv v ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců obsažen není, toto ustanovení tedy samo o sobě nemůže dostát závazkům České republiky stanovicím povinnost hodnotit přiměřenost zásahů do soukromého a rodinného života cizince.
- 8 Podle žalobkyně spočívá nesprávné právní posouzení i v tom, že napadené rozhodnutí, potažmo právní předpis, na kterém je rozhodnutí založeno, je v rozporu s právem EU, směrnicí č. 2003/109/ES i mezinárodními závazky České republiky, zejména Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Napadené rozhodnutí je nepřiměřeně přísné a neproporcionální ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně; nezohlednilo dopady do jejího života s ohledem na její věk, zdraví, absenci zázemí v zemi původu, ani fakt, že se jednalo o ojedinělé odsouzení, že žalobkyně trestného činu lituje a ve výkonu trestu se chová vzorně. Nejvyšší správní soud judikuje, že ani zákon (tj. současné znění § 174a odst. 3, které stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí se posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví) nemůže zbavit stát jeho povinnosti respektovat své závazky dle práva EU nebo mezinárodního práva. Tedy zákon nemůže vyloučit povinnost správních orgánů hodnotit přiměřenost dopadů rozhodnutí, pokud taková povinnost plyne státu z jeho unijních nebo mezinárodněprávních závazků. K tomu

žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Azs 290/2018-30 ze dne 19.12. 2019. Byť se daný rozsudek týkal rozhodování o povinnosti opustit území a implementace směrnice č. 2008/118/ES, lze z něj dovodit, že pokud zákonná úprava odporuje příslušnému unijnímu předpisu, z nějž plyne povinnost hodnotit proporционаlitu dopadů rozhodnutí, pak je třeba přednostně dle tzv. přímého účinku aplikovat tento unijní předpis, popř. mezinárodní smlouvu. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na postupné razantní zpřísnění způsobu, kterým Česká republika vykládá pojem ohrožení veřejného pořádku dle čl. 9 odst. 3 směrnice č. 2003/109/ES, přičemž došlo k tomu, že toto zpřísnění není v souladu s právem EU a mezinárodními závazky České republiky. Podle směrnice č. 2003/109/ES je důvodem pro odnětí povolení k pobytu pouze veřejný pořádek (nikoli odsouzení pro jakýkoli trestný čin), směrnice vyžaduje zohlednění okolností případu, jako je závažnost jednání cizince, délka pobytu či vazby na zemi pobytu. Neposuzování proporcionality dopadů zrušení trvalého pobytu v případě odsouzení za trestné činy je tedy v rozporu se směrnicí č. 2003/109/ES, a žalovaný měl na základě přímého účinku směrnice provést test proporcionality i v posuzovaném případě, i když mu to zákon přímo nestanovil.

- 9 Žalobkyně dále namítla, že žalovaný nesprávně zhodnotil, že i zákonná úprava, která zcela vylučuje posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, je souladná s Úmluvou a jejím čl. 8. Tvrzení žalovaného, že test proporcionality provedl už zákonodárce při přijímání zákonné úpravy ust. § 77 odst. 1 písm. h), a že zájem státu na tom, aby se zde nezdržovali cizinci, kteří byli odsouzeni k nepodmíněnému trestu delšímu než 3 roky, je důležitější než individuální právo tohoto cizince na ochranu soukromého a rodinného života, nemůže dle žalobkyně ve vztahu k čl. 8 Úmluvy a související judikatury obstat. Žalobkyně následně vyjmenovala faktory, které podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva a též Nejvyššího správního soudu musí být v cizineckých věcech brány v potaz, a to i při rozhodování o zrušení povolení k pobytu, a namítla, že žalovaný takové posouzení odmítl provést, následně se sice o jakési posouzení pokusil, ale jeho posouzení je zcela neodpovídající požadavkům Úmluvy i judikatury, nadto je stanovisko žalovaného, který výslovně odmítne posoudit dopady svého rozhodnutí, přesto však určité posouzení provede, vnitřně rozporné.
- 10 Následně žalobkyně v podané žalobě uvedla, v čem spatřuje nepřiměřenost důsledků napadeného rozhodnutí s ohledem na dopady do svého soukromého a rodinného života. Dopady do veřejného zájmu jsou v jejím případě ovlivněny tím, že žalobkyně trestného činu lituje, v době jeho spáchání byla ve věku blízkém věku mladistvých, jednala pod vlivem dalších osob, byla ovlivněna nevyzrálostí a manipulovatelností. K soukromým a rodinným poměrům uvedla, že v České republice žije od 17 let, má zde matku a bratra, zatímco na Ukrajině nemá žádné zázemí, z rodiny tam má pouze starou nemocnou babičku. V případě návratu by se ocitla bez rodinného zázemí, bez zaměstnání, bez jakýchkoli vazeb. K ekonomickým poměrům uvedla, že v České republice studovala, byla zaměstnaná, zaměstnání musela přerušit kvůli nástupu do výkonu trestu, zaměstnavatel má zájem na opětovném zaměstnání po skončení výkonu trestu. Ve výkonu trestu je hodnocena vzorně, studuje, navštěvuje psychologa.
- 11 Žalobkyně nesouhlasí s argumentem žalovaného o přiměřenosti zásahu z důvodu neznemožnění pobytu v České republice do budoucna a možnosti požádat si o udělení

jiného pobytového oprávnění. Při akceptaci této argumentace by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince nelogicky přiměřené vždy, neboť zákon o pobytu žádosti o nižší pobytový status nebrání. Navíc měl žalovaný zohlednit, že v případě žalobkyně je získání jiného pobytového oprávnění nereálné, a to jednak z důvodu možnosti zamítnutí žádosti o pobyt z důvodu spáchání trestného činu v minulosti, ale i kvůli podstatným překážkám administrativní povahy v současné době. Žalovaný vykládá danou problematiku nesprávně, pokud má za to, že pouze správní vyhoštění je zásahem do soukromého a rodinného života cizince. Nezohledňuje totiž, že stejně jako u správního vyhoštění, je bezprostředním důsledkem zrušení pobytu povinnost k vycestování. K tomu žalobkyně odkázala na náleze Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018 sp.zn. Pl. ÚS 41/17.

- 12 Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť měl za to, že žalobní námitky jsou podobné s námitkami odvolacími, které řádně vypořádal. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
- 13 Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, které jí bylo uděleno dne 3. 2. 2016. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018 sp.zn. 56 T 7/2016 byla žalobkyně odsouzena k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 6 let a 6 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou a k propadnutí věci, a to pro páčání pokračujícího zločinu loupeže podle ust. § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), v jednočinném souběhu se zločinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle ust. § 234 odst. 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku, kdy tato trestná činnost byla páčána v době od 20. 12. 2015 do 26. 12. 2015. Na základě uvedeného bylo s žalobkyní dne 6. 3. 2019 zahájeno správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť byla cizinka pravomocně odsouzena soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky.
- 14 V průběhu správního řízení žalobkyně vylicila správnímu orgánu 1. stupně své osobní a rodinné poměry, pro něž by bylo zrušení trvalého pobytu nepřiměřeně tvrdé, žádala o zohlednění, že k trestné činnosti byla manipulována, nyní jí lituje, poučila se a trestné činnosti se již nedopustí, poukázala na to, že ani trestní soud neshledal podmínky pro trest vyhoštění, přičemž zrušení pobytu má v důsledku s ohledem na neomezenou platnost závažnější dopad než trest vyhoštění.
- 15 Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 6. 6. 2019 správní orgán 1. stupně zrušil platnost povolení k trvalému pobytu, jak je uvedeno výše v odůvodnění tohoto rozsudku. Správní orgán 1. stupně nejprve shrnul průběh řízení, zejména poukázal na pravomocný rozsudek vydaný v trestním řízení. Ve vztahu k žalobkyniným námitkám zejména konstatoval, že vzhledem k naplnění zákonných kritérií ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nemá povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí, rodinné vazby, délka pobytu na území i další žalobkyní namítané skutečnosti jsou pro rozhodnutí zcela nepodstatné. Správní orgán 1. stupně dodal, že žalobkyně se dopustila úmyslné trestné

činnosti, a to dokonce v době, kdy jí povolení k trvalému pobytu ještě nebylo uděleno, sama na rodinné vazby ohledy nebrala, zrušení trvalého pobytu je jen důsledkem její trestné činnosti. Odmítl vyhovět námitce neudělení trestu vyhoštění trestním soudem, neboť tato skutečnost nebrání správnímu orgánu zrušit cizinci povolení k trvalému pobytu. Dále uvedl, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu shledává v souladu s veřejným zájmem, kdy není ve veřejném zájmu, aby cizince porušující zákony České republiky zůstával tento nejvyšší pobytový status se všemi jeho výhodami. S ohledem na závažnost trestné činnosti žalobkyně veřejný zájem, a to zájem na ochraně veřejného pořádku, převažuje nad zájmem jednotlivce. Správní orgán 1. stupně si je vědom, že v daném případě dochází ke střetu práva na ochranu rodinného života žalobkyně a veřejného zájmu na ochraně společnosti, má však za to, že test proporcionality provedl již zákonodárce při přijímání právní úpravy. Správní orgán 1. stupně uvedl, že podle jeho názoru nedojde zrušením povolení k trvalému pobytu k porušení Úmluvy o lidských právech, už i proto, že rozhodnutí pouze odebrává nejvyšší pobytové oprávnění, nebrání však přicestování na základě jiného povolení, což žalobkyni úplně nezamezí být v kontaktu s matkou a bratrem. Správní orgán 1. stupně poukázal na čl. 8 Úmluvy, uvedl, že z něj jednoznačně vyplývá, že v daném případě může správní orgán zasáhnout do soukromého a rodinného života v rozmezí stanoveného zákonem, tj. zákonem o pobytu cizinců a správním řádem. Zdůraznil, že řízení se vede z důvodu ochrany většinové společnosti, ochrany veřejného pořádku i z důvodu možného předcházení zločinnosti. Uvedl, že žalobkyně svým protizákonným jednáním dala najevo, že zákony hostitelské země dodržovat nehodlá. Závěrem uvedl, že žalobkyně neuvedla žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by znamenaly, že zrušením trvalého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy.

- 16 V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně zopakovala, že své trestné činnosti lituje, nicméně šlo o několikadenní exces v jejím jinak bezúhonném a řádném životě, k němuž byla ovlivněna z důvodu zamilovanosti v mladickém věku, a má za to, že zrušení trvalého pobytu nemůže být další sankcí za trestnou činnost a nelze automaticky předpokládat, že se žalobkyně po výkonu trestu bude znovu dopouštět trestné činnosti. Poukázala, že při prvním odsouzení jí byl uložen pouze podmíněný trest, k razantnímu navýšení došlo až po změně osoby soudce, kdy ani tehdy jí ovšem nebyl uložen trest vyhoštění. Zohlednil-li trestní soud, že vyhoštění by nepřiměřeně zasáhlo do života žalobkyně, měl by to při postihu za stejné jednání zohlednit i žalovaný. Žalobkyně nesouhlasila s výkladem, že neuplatní-li se ust. § 174a zákona o pobytu cizinců na postup dle ust. § 77 odst. 1, odpadne správním orgánům povinnost posoudit důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu a přiměřenost dopadů do osobního a rodinného života. V této souvislosti odkázala na judikaturu vysokých soudů a shrnula faktory, k nim musí být přihlášeno. K výtce správního orgánu 1. Stupně, že se trestné činnosti dopustila v průběhu správního řízení o udělení trvalého pobytu, vysvětlila, že správní řízení trvalo od roku 2012, a to ne z důvodů na straně žalobkyně. Naopak ve správním řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu je rozhodováno urychleně, využívání zákonných lhůt ze strany žalobkyně je správním orgánem vnímáno jako obstrukční. Žalobkyně požádala, aby žalovaný přihlédl ke všem okolnostem a rozhodl tak, aby nemusela žít další život na Ukrajině, bez přítomnosti a pomoci své rodiny, bez zaměstnání, s možností setkat se s rodinou jen na základě víza na dobu 90 dnů.

- 17 V napadeném rozhodnutí žalovaný potvrdil právní názor správního orgánu 1. stupně, že v daném případě nemá povinnost posuzovat dopad rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně, argumentoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015 č.j. 9 Azs 218/2015-51 a ze dne 4. 1. 2017 č.j. 9 Azs 288/2016-30. Ztotožnil se s názorem správního orgánu 1. stupně o provedení testu proporcionality již při přijímání zákonné úpravy, kdy zájem státu a společnosti na tom, aby se na území nezdržovali vymezeným způsobem odsouzení cizinci je důležitější a závažnější než individuální právo cizince na ochranu jeho rodinného a soukromého života; v této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016 č.j. 2 Azs 147/2016-30. Žalovaný odmítl, že by zrušení povolení k trvalému pobytu bylo další sankcí, ve věci zkrátka došlo v důsledku úmyslného jednání žalobkyně k naplnění podmínek pro zahájení správního řízení, jehož účelem není na rozdíl od trestního řízení žalobkyni potrestat, ale ochránit společnost před cizinci páchajícími na území České republiky trestnou činností určité závažnosti. Zásada zákazu dvojího trestání se tedy neuplatní, jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2014 č.j. 7 As 103/2013-37. Současně poznamenal, že trest vyhoštění má daleko přísnější dopady než ztráta pobytového titulu, s nímž není spojen zákaz pobytu. K dopadům prvostupňového rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života žalovaný uvedl, že z obsahu odvolacích důvodů má za to, že si žalobkyně dostatečně neuvědomuje závažnost svého protiprávního jednání, za které byla odsouzena.
- 18 Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 zákona č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“); rozhodoval přitom ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně a stejně tak žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a ve smyslu ust. § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. se tak má za to, že žalobkyně a žalovaný k rozhodnutí bez nařízení jednání udělili souhlas. Městský soud v Praze nepovažoval za potřebné nařídit jednání a doplnit dokazování o důkazy označené žalobkyní v žalobě na podporu svých tvrzení, jimiž byly *lékařské zprávy ze dne 3. 5. 2018 a ze dne 18. 6. 2018, úryvek ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie na osobu žalobkyně vypracovaný v rámci trestního řízení, sp. zn. 56 T 7/2016, účastnická výpověď žalobkyně, svědecká výpověď její matky*, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl náležitě zjištěn již na základě důkazů provedených správními orgány v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů tak soud shledal nadbytečným. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.).
- 19 Po provedeném přezkumu dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
- 20 Městský soud v Praze se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Městský soud napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení.

Žalobkyně poukázala na nepřezkoumatelnost plynoucí z toho, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, zejména pak nereflektoval na relevantní judikaturu soudů, a to přes výslovné upozornění na existenci konkrétních rozhodnutí svědčících právnímu názoru žalobkyně na danou věc. Podle přesvědčení městského soudu však žalovaný své závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil; jeho odůvodnění je srozumitelné, logické a především ve své podstatě není rozporné s judikaturou správních soudů, na kterou žalobkyně odkázala, jak bude objasněno dále. Za této situace skutečnost, že žalovaný nezaujal explicitní stanovisko k žalobkyní předestřené judikatuře, sama o sobě nestačí k tomu, aby bylo jeho rozhodnutí zrušeno. Je třeba připomenout, že úkolem správního orgánu není vyvrátit každý jednotlivý argument, který byl odvolatelem vymezen na podporu jeho odvolacích námitek, pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí reaguje na obsah a smysl uplatněné argumentace a představí takovou argumentaci, která z hlediska pravidel logického usuzování obhájí správnost výroku přezkoumávaného rozhodnutí. Podle názoru Městského soudu v Praze napadené rozhodnutí tyto požadavky splňuje. Žalovaný v něm uvedl, z jakých skutečností vyšel a jak věc posoudil po právní stránce, dostatečným způsobem také reagoval na námitky žalobkyně, řádně se s nimi vypořádal. Žalovaný taktéž uvedl, které závěry prvostupňového orgánu považuje za správné, které nikoli, k čemuž uvedl své úvahy a přílehlavou právní argumentaci. Napadené rozhodnutí tedy z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí. (K otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č.j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 28. 8. 2007, č.j. 6 Ads 87/2006-36).

- 21 Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterým byla zrušena platnost žalobkynina povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a podle ust. § 77 odst. 3 stejného zákona stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky od právní moci rozhodnutí orgánu 1. stupně, případně od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
- 22 Podle ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
- 23 Mezi stranami není sporné, že žalobkyně byla odsouzena rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018 sp.zn. 56 T 7/2016 k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 6 let a 6 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou a k propadnutí věci, a to pro páčání pokračujícího zločinu loupeže podle ust. § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle ust. § 234 odst. 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku, kdy tato trestná činnost byla páčána v době od 20. 12. 2015 do 26. 12. 2015.
- 24 V důsledku tohoto odsouzení byly splněny podmínky pro použití ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení, jak je koncipováno, nedává správnímu orgánu možnost jakéhokoliv správního uvažování. Nemůže tedy přihlížet k závažnosti trestného

činu, k okolnostem jeho spáchání, k subjektivnímu nahlížení žalobkyně na trestnou činnost, k chování žalobkyně po vynesení odsuzujícího rozsudku a ve výkonu trestu odnětí svobody, ani k dalším žalobkyní namítaným okolnostem.

- 25 Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
- 26 Podle odst. 3 uvedeného ustanovení *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
- 27 Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života.*
- 28 Podle článku 8 odst. 2 Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
- 29 Ust. § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zejména zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30, ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, a ze dne 9. 3. 2017, č.j. 7 Azs 338/2016-39). Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců podle ust. § 174a odst. 3 výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování podle ust. § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.
- 30 Byť zákon o pobytu cizinců nestanovuje povinnost zkoumat dopady rozhodnutí podle ust. § 77 odst. 1 do soukromého a rodinného života cizince, s ohledem na mezinárodní závazky České republiky nelze od takového zkoumání vždy upustit, pokud cizinec takovou námitku vznesl.
- 31 „Obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v ust. § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v ust. § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č.j. 9 Azs 218/2015-51, ze dne

23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47, ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, či ze dne 5. 12. 2018, č.j. 1 Azs 377/2018-32, a další).

32 V rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č.j. 4 Azs 87/2017-28, však Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že zákonodárce nemohl domyslet veškeré situace, na které dopadne ust. § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Některé případy mohou být natolik specifické, že samotné naplnění podmínek pro aplikaci tohoto ustanovení nepředstavuje záruku proporcionality rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dále výše uvedené závěry v navazující judikatuře doplnil: „*Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 Azs 422/2017-29, obdobně viz také rozsudky ze dne 31. 5. 2018, č.j. 5 Azs 47/2016-47, ze dne 10. 5. 2018, č.j. 6 Azs 201/2016-46, a ze dne 31. 5. 2018, č.j. 5 Azs 46/2016-53).

33 Podmínky ust. § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že v naprosté většině případů nebude zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života, ani porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ovšem takovou situaci nelze a priori vyloučit. Článek 8 Úmluvy je přímo použitelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud cizinec vznese konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. též nedávné rozsudky ze dne 12. 12. 2019, č.j. 10 Azs 310/2019-32, či ze dne 22. 1. 2020, č.j. 10 Azs 256/2019-39). Na tom nic nemění ani novela ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 nový odst. 3 (k tomu obdobně srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č.j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS).

34 V posuzované věci se správní orgány, byť značně úsporně, námitkou nepřiměřenosti zásahu do žalobkynina rodinného a soukromého života z tohoto pohledu dostatečně zabývaly. Správní orgán 1. stupně konstatoval, že zrušení trvalého pobytu žalobkyně není v posuzovaném případě v rozporu s článkem 8 Úmluvy, neboť je zde zákonný důvod do soukromého a rodinného života žalobkyně zasáhnout. Zásah je v souladu se zájmem na ochraně většinové společnosti, veřejného pořádku, předcházení zločinnosti. Skutečnosti uváděné žalobkyní nelze považovat za takové mimořádné a závažné okolnosti, které by znamenaly, že zrušením trvalého pobytu dojde k porušení článku 8 Úmluvy. Doplnil, že zrušení trvalého pobytu žalobkyni nebrání v kontaktu s rodinou žijící na území České republiky, a to na základě jiného, byť nižšího pobytového oprávnění. Se závěrem správního orgánu 1. stupně, že žalobkyně neuvedla žádné mimořádné skutečnosti, které by převážily nad veřejným zájmem společnosti na ochraně ohroženého veřejného zájmu, se žalovaný ztotožnil. Stejně jako správní orgán 1. stupně zdůraznil, že případný zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně zapříčinila její protizákonná činnost a při jejím

páchání si žalobkyně musela být vědoma, že důsledky tohoto jednání ohrožují nejen realizaci jeho soukromého a rodinného života během jejího pobytu na svobodě, ale i její pobytový status jakožto cizinky na území České republiky. K dopadům prvostupňového rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života usoudil, že žalobkyně si dostatečně neuvědomuje závažnost svého protiprávního jednání, za které byla odsouzena.

- 35 K tomu soud dodává, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č.j. 4 As 48/2007-80). Z tohoto pohledu proto není vadou, ztotožní-li se odvolací správní orgán s právními názory správního orgánu 1. stupně, neboť smyslem přezkumu rozhodnutí odvolací instancí není opakovat jinými slovy již jednou správně vyřčené. Panuje-li shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.
- 36 Městský soud v Praze porovnal zájem žalobkyně na zachování osobního a rodinného života po propuštění z výkonu trestu s kolidujícím veřejným zájmem a shodně s žalovaným nedospěl k závěru, že by bylo možné zájem žalobkyně upřednostnit. Žalobkyně si měla a mohla být při páčání uvedených zločinů vědoma veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí jeho právo cizinky na jeho území pobývat a cizinec tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat. Soud proto námitku žalobkyně neshledal důvodnou.
- 37 Soud v předmětné věci připouští, že zrušení povolení k trvalému pobytu, respektive s tím související povinnost žalobkyně opustit území, může negativně zasáhnout do jejího osobního a rodinného života, avšak za stěžejní soud považuje odsouzení žalobkyně za zločin loupeže podle ust. § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, v jednočinném souběhu se zločinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle ust. § 234 odst. 1, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku. V případě žalobkyně jako pachatelky uvedené úmyslné trestné činnosti by byl další jeho pobyt na území České republiky v rozporu s důležitým veřejným zájmem na ochraně obyvatelstva před trestnou činností, jehož ochrana je zajištěna právě prostřednictvím ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a kterému musí zájem žalobkyně i její rodiny na zachování stávající podoby jejich soukromého a rodinného života ustoupit.
- 38 Soud považuje na tomto místě za vhodné konstatovat, že žalobou napadeným rozhodnutím není žalobkyně zbavena možnosti realizovat rodinný život. V úvahu přichází jak varianta praktického odloučení žalobkyně od matky a bratra, což nelze považovat, vzhledem k dospělému věku žalobkyně, za situaci, který by v současném světě byla neobvyklá a byla by považována za závažnou poruchu v rodinném životě, tak i možnost

přestěhování rodiny do země původu žalobkyně. Z tvrzení žalobkyně přitom nelze dovodit žádné konkrétní okolnosti, které by nasvědčovaly nemožnosti realizovat rodinný život v zemi původu žalobkyně. Nelze dovodit ani konkrétní okolnosti, pro které by žalobkyně nemohla v zemi původu vykonávat výdělečnou činnost a čerpat zdravotní péči, proto ani námitky ohledně ztráty zaměstnání a zdravotního stavu nejsou důvodné. Žalobkyně ohledně svého osobního a rodinného života neuvedla žádné okolnosti, které by svědčily o výjimečném a již nepřiměřeném zásahu do jejího života v případě ukončení trvalého pobytu v České republice.

- 39 Jak soud již výše uvedl, s ohledem na závažnost trestné činnosti, které se žalobkyně na území České republiky dopustila (v podrobnostech viz výše), žádný z důvodů uváděných žalobkyní není natolik podstatný, aby převážil zájem společnosti na ochraně ohroženého veřejného zájmu a odůvodnil tak přehodnocení závěrů žalovaného ohledně zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně. Městský soud proto shledává zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně přiměřeným, se závěry žalovaného se ztotožnil a námitku žalobkyně týkající se neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života proto soud neshledal důvodnou.
- 40 K jednotlivým žalobním námitkám soud ještě doplňuje následující.
- 41 Soud považuje za nepodstatné pro posouzení zákonnosti správního rozhodnutí, odkáže-li správní orgán v jinak bezvadném odůvodnění svého stanoviska na nepřiléhavou judikaturu správního soudu. Taková skutečnost není bez dalšího důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Rozhodující je pouze to, zda názor zastávaný správním orgánem je v souladu s právní úpravou a není v rozporu s judikaturou správních soudů, která je pro daný případ použitelná. Tomu žalovaný dostal, jak soud objasnil výše.
- 42 Žalobkyní namítaný rozpor s právem EU, se směrnicí č. 2003/109/ES a mezinárodními závazky České republiky, zejména Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, městský soud v napadeném rozhodnutí neshledal. Žalovaný řádně obhájil své stanovisko, dostatečně vysvětlil, proč nepovažuje právní názor žalobkyně ohledně výkladu jednotlivých právních předpisů za způsobilý zvrátit výrok napadeného rozhodnutí. Závěry prospívající cizincům, které z právních předpisů plynou, se nemohou automaticky uplatnit v jakékoli věci bez zřetele ke konkrétním okolnostem. Ty žalovaný v posuzovaném případě správně identifikoval a správně posoudil, proto napadené rozhodnutí ob stojí.
- 43 Žalobkyně dále brojila proti právnímu názoru žalovaného, že žalovaný nebyl povinen se k její odvolací námitce vypořádat s přiměřeností rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Této námitce je třeba v zásadě přisvědčit. V nyní projednávané věci však skutečnost, že se žalovaný dopady rozhodnutí o žalobkynina soukromého a rodinného života detailně nezabýval, neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
- 44 Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č.j. 10 Azs 262/2019-31, správní orgány jsou povinny se s konkrétní námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince a porušení čl. 8 Úmluvy vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti podle ust. § 174a

vyžaduje. Nelze totiž zcela vyloučit, že k takovému zásahu skutečně nedojde, a to ani u zrušení trvalého pobytu podle ust. § 77 odst. 1 tohoto zákona, v němž zákonodárce soustředil důvody, u nichž je zásah do uvedených práv prakticky vyloučen. Na konkrétní okolnosti, které by nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života mohly zakládat, je ovšem cizinec povinen správní orgány upozornit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 Azs 422/2017-29). V posuzovaném případě má soud za to, že žalovaný námitky žalobkyně, i přes své stanovisko, že k tomu není povinen, dostatečně posoudil. Soud nesouhlasí s žalobkyní, že by žalovaný „odmítl provést“ posouzení faktorů, které je povinen brát v potaz při rozhodování o zrušení povolení k pobytu. Takto zjednodušeně nelze napadené rozhodnutí vykládat. Žalovaný (respektive správní orgán 1. stupně, s jehož stanoviskem se žalovaný ztotožnil) k situaci žalobkyně totiž správně konstatoval, že žalobkyně neuvedla žádné mimořádné skutečnosti, které by převážily nad veřejným zájmem společnosti na ochraně ohroženého veřejného zájmu. Shledal-li by žalovaný v žalobkyní namítaných skutečnostech důvody pro neaplikování ust. § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, musel by je shledat vždy, pokud by cizincům hrozila možnost opuštění území České republiky, jelikož po dobu pobytu si každý cizinec vytvoří určité zázemí, vazby a začne zde vést svůj soukromý život, současně oslabí nebo ztratí vazby v zemi původu. Aby žalovaný shledal nepřiměřenost důsledků svého rozhodnutí, musely by být dány závažné individuální okolnosti. Žádné takové však žalobkyně netvrdila. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 6 Azs 422/2017-29, „*smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobným této přitom je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány*“. Námitka žalobkyně – byť ve svém jádru opodstatněná – je proto s ohledem na konkrétní okolnosti dané věci nedůvodná.

- 45 Žalobkyně tedy se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.
- 46 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti a náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. února 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu